

Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У. 9413/14
13.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., Ул. ... број ..., чији је пуномоћник Светислав С. Величковић, адвокат из Ниша, Ул. Косанчићева број 3, поднетој против тужене Војне поште број 4666 Ниш, ради поништаја решења број: Уп-2 број 41-2 од 06.06.2014. године, у предмету признавања права на накнаду за неискоришћени део годишњег одмора, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.01.2016г. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца на накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, раније професионалног војника – десетар, на служби у ВП 4662 Зајечар, изјављена против решења ВП 4662 Зајечар, Уп-1 бр: 44-2 од 17.03.2014. године, којим је одбијен захтев тужиоца, за признавање права на накнаду за 15 дана неискоришћеног дела годишњег одмора за 2013. годину и два дана за 2014. годину.

У тужби поднетој Управном суду дана 11.07.2014 године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је на основу службене евиденције првостепеног органа био планиран за коришћење годишњег одмора у периоду од 02.09.2013. године до 20.09.2013. године. Међутим, тужиоцу је годишњи одмор препланиран, при чему му одлука о препланирању коришћења одмора никада није достављена. Даље истиче да је тужени орган у образложењу оспореног решења само паушално навео да је термин коришћења годишњег одмора тужиоцу за 2013. годину, препланиран за нередни период до истека уговореног рока односно 28.01.2014. године. Тужилац даље наводи да је неспорна чињеница да му је због потреба службе, онемогућено да користи годишњи одмор, те да му је коришћење овог права противзаконито онемогућено. Са ових и других разлога наведених у тужби, предлаже да се оспорено решење поништи, као и да му тужени надокнади трошкове управног спора и то за састав тужбе у износу од 25.500,00

динара, према важећој адвокатској тарифи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор, без одржавања усмене расправе у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник Републике Србије” број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је тужилац дана 26.02.2014. године, поднео захтев за исплату накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2013. годину и 2014. годину, будући да се због немогућности продужетка Уговора о раду и ангажовања у јединици није успео исти да искористи, при чему је као доказ доставио Извод из радних листи претпостављеног старешине за 2013. годину и 2014. годину. Решавајући по поднетом захтеву првостепени орган је утврдио да је тужилац имао право на коришћење 15 дана годишњег одмора за 2013. годину и два дана годишњег одмора за 2014. годину, да је по плану коришћења годишњег одмора у јединици за 2013. годину и требало да искористи годишњи одмор у периоду од 02.09.2013. године до 20.09.2013. године (15 радних дана). Међутим, тужилац није искористио наведени годишњи одмор, јер је био ангажован на другим задацима у јединици, а од дана 03.12.2013. године до истека уговореног рока дана 28.01.2014. године, налазио се на лечењу, односно боловању. Код чињенице да је у периоду од 03.12.2014. године па до престанка службе, истеком уговореног рока тужилац упућен на боловање због погоршаног здравственог стања, првостепени орган је закључио да потребе службе нису разлог што тужилац није искористио годишњи одмор за 2013. годину и 2014. годину. Поступајући орган је закључио да тужиоцу не припада право на накнаду штете по овом основу, имајући у виду да му није ни обустављен или прекинут годишњи одмор од стране овлашћеног старешине по потреби службе, како је предвиђено чланом 105. став 3. Закона о Војсци Србије, а у вези са чланом 134. тачка 10. истог Закона, са којих разлога је донео ожалбено решење. Решавајући у поступку по жалби, тужени орган је закључио да је првостепени орган правилно поступио када је одбио захтев тужиоца као неоснован. Ово са разлога што је у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења, утврђено да тужилац препланирани годишњи одмор није искористио, будући да је у наредном периоду од 03.12.2013. године па до истека уговореног рока 28.01.2014. године, провео на лечењу и боловању. Тужени орган је закључио да на страни Војне организације не постоје разлози који су довели до објективних немогућности коришћења дела годишњег одмора, те је жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Одредбом члана 105. став 3. и 5. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС” бр. 116/07”) прописано је да Начелник Генералштаба или стерешина кога он овласти може професионалном војном лицу распоређеном у Војсци Србији, због потреба службе, обуставити давање или прекинути коришћење годишњег одмора и одсуства уз накнаду штете. Професионалном војном лицу које због потреба службе није искористило годишњи одмор, припада накнада за неискоришћени годишњи одмор у висини плате и других личних примања која би му припадала да је користило годишњи одмор.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по оцени Управног суда тужени орган поступио када је жалбу тужиоца одбио и донео оспорено решење. Ово са разлога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, неспорно утврђено да потребе службе нису разлог зашто тужилац није искористио годишњи одмор за 2013. годину и 2014. годину који је препланиран у односу на првобитно утврђени период коришћења одмора, већ чињеница да је тужилац у периоду када је требало да искористи годишњи одмор био на лечњу, односно боловању, због погоршаног здравственог стања. Осим тога, по налажењу Управног суда, у конкретном случају нема одлуке Начелника Генералштаба или старешине, кога је он овластио да обустави давање коришћења годишњег одмора, у ком случају би тужилац имао право на накнаду штете по овом основу. Имајући у виду изнето, Управни суд је донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је ценио све наводе тужбе, али је имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право, нашао да исти нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног акта.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде, применом одредби чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку, ("Службени гласник РС" број 72/11), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.01.2016. године, 10 У. 9413/14

Записничар
Даница Лекић,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД/РР